

bara litemycket tankar

ordrikedomen är stor
är vida omsägen

vida vingar sveper rör vid luft

luften är andning
andningsljus eller andningsmörker

hur kan andning vara mörker säger du
naturligtvis kan andning vara mörker

men ävenså innehåller den mikrobiska kristallögon

ser du racketen i handen
sakta bilden
ser du den vita bollen
racketen når bollen
ping pong bollen sätter fart
den kastas hit och dit
studsar i väggar överallt
det är svårt att skriva ljudet
men nog är det
ljudande

skulle vi finna en bild till denna boll vilken studsar runt, vad skulle den bilden vara. den blir barnet med strålande ögon vilket med hisnande glädjepirr i magen skuttar runt; kom och tag mig om du kan. barn älskar dessa lekar. det är ju en utåtagerande lek, andas ut.

så andas du in, livet är en jämn andningsström. däri mår du bäst.

vid vissa tillstånd håller du andan, vägrar att andas, monster ställer sig framför och du håller andan tillbaks. hjärtat pulsen stiger, det gör ont inombords;

det är då det sker, pingpongbollen sätter fart, den är inte ensam, den säger kom och tag mig. men den säger ej om du kan; den säger du kan.

varför talar vi ping pongbollens ord, jo:
hur kan andning vara mörker säger du

naturligtvis kan andning vara mörker

men ävenså innehåller den mikrobiska kristallögon

det är skrämmande höra att du andas ut mörker

men det är ofrånkomligt

befinner du dig i en djup dalgång av inlärd fadäser hur lätt är det då att andas ljus

nej, det är inte lätt – vem har sagt det, men det går

omfamna dessa fadäser och se dem stiga in i en av de vackraste vandringsstavar

den är din

din ornamentsstav

av alla de fel vilka skett

är där inte ett enda vilket är fel

kalla det fel, men det är inte fel

för just av dessa har du fått lärdom

en lärdom vilken inte en enda bok i världen kan skänka dig

därmed betyder inte det att alla skall uppsöka fel – katastrofer

men kan vi för en enda liten stund se våra fel med kärleksögon

då är de

omfamna dessa fadäser och se dem stiga in i en av de vackraste vandringsstavar

den är din

din ornamentsstav

förmår du inte uppleva detta vad blir då felen till

fadäserna till

varje gång du söker ta ett steg stiger de fram

du stänger igen varenda por av dig själv, för du vill inte höra

eller mer vågar inte höra

det enda du då ser är monstret vilket står där och med demonröst mal

du vet att ditt liv alltid har gått fel

vad du än försökt blev det fel

men det är inte vad felen säger

de säger – minns du så tokigt det blev

minns du hur vi ställde till det

minns du hur hela livet slog kullerbytta och alla dörrar gick i baklås

minns du det

låt oss inte göra om det

visst var det lärorikt men inte speciellt trevligt i stunden

ja, nog är det en vacker vandringsstav

det har tagit dig många vandringar
många steg att skapa dess skönhet

visst kan andning vara mörker
men inte utan ljus

ordrikedomen är stor
är vida omsägen

vida vingar sveper rör vid luft

skrev isanden

isanden lyfter vingar
rör vid havsöga

isanden är i den bilden en and av is
en kristallfågel
en stjärnfågel
med stjärnvidd

isanden kan även vara t sanden är spåren
i sanden kan även vara i sann den

vad sköljer dina ögon
ögon och tårvätska
ögon är runda klot
jorden är rund
hon är solöga
solsmycke i hans hjärteomsorg
omsorg är väl ett vackert ord
ordet talar om sorg
omsorg är ju det sorgens vinge gör eller är;
jag är vid din sida med värnadshänders lystran

inte lysten

lystran

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten